

[Drachmann.]

Hr. Jesper Simonsen en Bebrojdelse imod mig, idet han mente, at jeg beskyldte de paagældende Lande, som vilde ratificere denne Traktat, for ikke at ville holde den. Ja, det var nu heller ikke Meningens med mine Ord. Jeg fremhævede, at Moralen allerede var krænket i første Omgang, den Moral, som finder sit Udtryk i Artikel 11, og som jeg henviser det ærede Medlem til at læse. Men jeg vil ogsaa gerne heroverfor afslutte med et direkte Spørgsmaal til det ærede Medlem: Om han da godkender alle de inden den 1. November, men siden den 1. April trufne Toldforhøjelser fra de underskrivende Landes Side, om han med andre Ord ligesom den højtærede Udenrigsminister godkender, at man, om jeg saa maa sige, kan hamstre Toldforhøjelser, inden denne Konvention træder i Kraft. For saa er den endnu mindre værd, end jeg havde troet fra Begyndelsen af.

Udenrigsministeren (P. Munch): Det ærede Medlem, der nu talte (Drachmann), spurgte mig, om jeg vilde være med til at forære Danmark Sveriges Toldpolitik. Jeg antager, han rettede Spørgsmaalet uden noget stort Haab om at faa et Ja som Svar. Jeg kan i hvert Fald svare, at det kan jeg ikke hjælpe ham med til. Hverken Sveriges eller Norges Toldpolitik vilde efter min Mening være tilfredsstillende for Danmark. Hvorledes den er for de to paagældende Lande, skal jeg ikke her udtale mig om. Der er to Lande, som staar os nær i Toldpolitik, nemlig Holland og England, men dette forhindrer ikke, at i Forhold til den Toldpolitik, som den store Gruppe andre europæiske Lande driver, der er Sverige og Norge os forholdsvis nær, ikke saa nær som Holland og England, men nærmere end de allerfleste af de andre Lande.

Det ærede Medlem spurgte mig dernæst, om jeg billigede de tyske Toldforhøjelser i Løbet af denne Sommer, og bagefter syntes han at gaa ud fra, at jeg billigede dem. Dertil vil jeg svare: Nej, det gør jeg rigtignok ikke. Jeg har gjort alle de Forestillinger gældende, som det overhovedet var muligt at gøre gældende overfor den tyske Toldpolitik, og naar det ærede Medlem i en af Vendingerne føjede til, om jeg billigede dem som overensstemmende med Konventionens Aand, saa kan jeg ogsaa svare, at det gør jeg heller ikke. Jeg anser dem ikke for at svare til det Ideal, der er opstillet i denne Handelskonvention, men som Udtryk for en ganske særegen økonomisk Tilstand i Tysk-

land, der bringer dette til Handlinger, som man under tilsvarende roligere Forhold ikke vilde kunne regne med.

Det ærede Medlem kom med nogle Bemærkninger om, at for 4—5 Aar siden vilde man have været i Stand til at opnaa Toldaftaler med Tyskland, der havde stillet Danmark ganske anderledes gunstigt. Jeg tillader mig at betvivle dette. Det ærede Medlem sagde, han for Udvalget vilde stille Materiale til Raadighed, der skulde give Vidnesbyrd derom. Jeg vil med megen Interesse afvente dette Materiale, men jeg for min Del tror ikke paa, at der var saadanne Betingelser for 4—5 Aar siden, og jeg føjer til, at selv om disse Betingelser muligvis havde været der paa et eller andet Tidspunkt, selv om der havde været saadanne Forhold, at man kunde have opnaaet et og andet, saa viser dette intet om, hvad der kunde opnaas ved en eller anden Art af Udveksling af Toldsatser med Tyskland i den Situation, der nu foreligger. Jeg ved ikke, hvilke Indrømmelser det ærede Medlem tænker sig, at Danmark kunde have gjort, der kunde bringe en saadan Stemning i Tyskland, at man havde undgaaet de landbrugsmæssige Toldforhøjelser, der nu har fundet Sted. Jeg ved ikke, om det ærede Medlems Tankegang er denne, at vi for at købe Begunstigelser for Landbruget skulde opgive en Række af de Industritoldsatser, der nu findes. Det er ikke sandsynligt, at den danske Industri vilde have været ovenud begejstret derved, og jeg er ikke overbevist om, at det ærede Medlem vilde have afbrændt Glædesblus i den Anledning. Men jeg føjer til, at jeg tror ikke, nogen Indrømmelse, Danmark i Øjeblikket kunde have gjort Tyskland paa Industritoldsatsernes Omraade, vilde være blevet afgørende overfor den Stemning, der var fremme, og som først og fremmest gik ud paa at skabe gunstigere Vilkaar for det tyske Landbrug, der arbejder trykket deraf, at dets Produktionsevne for hver Hektar er saa meget, meget ringere end dansk Landbrugs Produktionsevne, og trykket deraf, at man forrenter sin Gæld med Satser omtrent dobbelt saa store som dem, hvormed der forrentes i Danmark, og desuden paa anden Maade lider under meget store Byrder. Jeg tror, at vi her stod overfor Forhold, som ikke kunde paa nogen Maade paavirkes af mulige danske Indrømmelser med Hensyn til den ene eller den anden Toldsats. Og den anden Udvej: at sætte vore Toldsatser overfor Tyskland i Vejret som en Art Kamppolitik, tror det ærede